

เพ็ญบาย

บทที่ 47

รถยนต์แบบขับเคลื่อนสี่ล้อแล่นเร็วไปบนพื้นผิวกว้างและว่างของทางยกระดับที่ต่อเนื่องกับทางด่วนมุ่งหน้าออกจากกรุงเทพมหานคร ฉัตรแก้วคว้ากระเป๋ามาควานหาโทรศัพท์มือถือแล้วก็ต้องกระแทกลมหายใจยาวเมื่อพบว่าเธอลืมชาร์ตแบตเตอรี่

ซัชซัยควานหาโทรศัพท์ของเขาขึ้นมาเช่นกัน อีกครู่หนึ่งเธอก็ได้ยินเสียงพี่ชายตอบโต้กับปองพล แม้จะมีปัญหาคาใจแต่เธอก็ยังอดรู้สึกอบอุ่นไม่ได้ เมื่อรู้ว่าอีกฝ่ายได้รับรู้แล้ว

“ฮัลโหล... นี่ฉันเอง... ไซ้ ฉันพาแก้วมา... เปล่า ไม่มีอะไรรุนแรง แก้วสบายดี เขาเต็มใจตามมาเอง...”

เสียงพูดหยุดเป็นช่วงๆ ขณะที่ปลายทางระดมคำถามรื้อรจน ซัชซัยพยายามที่จะอธิบาย แต่คำถามที่รุกล้ำของสหายรุ่นน้องทำให้น้ำเสียงของเขาติดขัดราวกับกำลังทำความผิด

“...นี่ฟังนะ ฉันบอกนายแล้วว่าฉันต้องพาแก้วไปพบผู้ชายคนนั้นให้ได้... ฉันรอไม่ได้... นายเข้าใจใหม่นายคนนั้นพูดว่าจะไม่รอเรา... ฉันก็ไม่รู้ แต่วามันอาจจะมึะไรเกิดขึ้นก็ได้... เขาเกิดกลัวขึ้นมาซะนี่ ทำทางเขากลับๆ ะไรอยู่..... ไม่ๆ เขาไม่ยอมมา เขากลับแล้วก็อ้างว่าต้องดูแลแม่ที่กำลังเจ็บ.....

...ที่ไหนหรือ... ฉันจดตำบลที่อยู่ไว้ให้นายแล้วยังไง... ไซ้ ฉันรู้แต่ว่าฉันรอไม่ได้นายเข้าใจไหม..... แล้วนายจะตามมาหรือเปล่า...? ตกลง นายตามมาให้เร็วที่สุดก็แล้วกัน... พยายามติดต่อมานะ แล้วดูซิว่าจะพบกันตรงไหน...”

หลังจากนั้นก็มีการติดต่อกันทางโทรศัพท์ระหว่างคนทั้งสองเป็นระยะ ฉัตรแก้วรับรู้ว่าปองพลกำลังขับรถตามมา ขณะเดียวกันซัชซัยก็พารถพุ่งไปข้างหนัารวกับกลัวว่าหากช้ากว่านั้น พยานคนสำคัญจะหายตัวไป

...มาเร็วๆ ไซ้ พี่ปอง มาช่วยแก้วด้วย....

หญิงสาวชำเลื่องมอง ‘พี่ชาย’ อย่างวิตกกังวล ไม่อยากจะเชื่อว่าชายหนุ่มกำลังมีสติสมบูรณ์เป็นปรกติ ทำที่มุงมัน สีหน้าจริงจังเกินเลยจนออกจะน่าหวาดหวั่น เสื้อผ้าของเขายับ ผมยู่งไบหน้าคร่ำชุ่มเหงื่อ ซ้ายยังมีรอยแผลจากสุนัขกัดเต็มตัว

...ใครกันแน่ที่เป็นโรคจิต... เธอคิดฟุ้งซ่านขึ้นมาบ้าง

ซัชซัยเป็นคนที่อยู่กับมารดาจนวาระสุดท้ายที่ท่านตายจากไป เพราะโรคเรื้อรังและความตรอมตรม และนับตั้งแต่ฉัตรแก้วย้ายเข้ามาร่วมชายคาบ้านเมื่อพ่อของเขาแต่งงานกับแม่ของเธอ เด็กหญิงเล็กๆ ก็โดนพี่ชายวัยรุ่นที่ตัวโตกว่าเป็นสองเท่าคนนี้แกล้งจนร้องไห้เสมอ เมื่อชายหนุ่มโตเต็มตัว เธอเห็นเขาตีแม่เหล้ามากจนมีบางครั้งถึงกับหลับพับไม่รู้เรื่องอยู่ที่ห้องข้างล่าง ครั้นไปศึกษาต่อที่ต่างประเทศ เขาก็เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดจนต้องกลับมาบ้านพร้อมกับความล้มเหลว

เธอควรเชื่อเขาอย่างนั้นหรือ

พี่นะ ต่างหากที่เป็นสุภาพบุรุษเต็มตัว ความรักเชื่อถือและไวใจที่เธอมีให้ชนะชนไม่เคยจะเสื่อมถอยลงเลย แม้ว่าหลังจากการตายของบิดาเลี้ยง ชนะชนจะโกรธเคืองเรื่องผลประโยชน์และพินัยกรรมจนห่างเหินไปบ้าง แต่ว่าหลังจากนั้นทุกอย่างก็กลับมาคืนดีจนกระทั่งชายหนุ่มหายสาบสูญไปในป่า

เธอไม่เข้าใจว่าจนปานนี้ ซัชซัยจะหาเรื่องคนที่จากไปแล้วทำไม

แต่ว่าจะอย่างไรซัชซัยก็เป็นญาติสนิทคนเดียวที่เธอมี ซ้ายเธอก็รักและเป็นห่วงเขาไม่น้อย ถึงเขาจะทำตัวก่อกวนมาตลอดด้วยเยาว์ของเธอและในระยะหลังนี้ก็มาเกี่ยวข้องกับเรื่องของรสรินและรุ่งนภาที่ทำให้เธอบาดหมางกลางแครงใจก็ตาม

ดังนั้นฉัตรแก้วจึงได้แต่นั่งตัวลีบอยู่ในสายรัดของเข็มขัดนิรภัยด้วยความวิตกกังวล ยิ่งรถเลี้ยวจากทางหลวงเข้าสู่ถนนเล็กๆ ที่ทุรกันดารนานเป็นชั่วโมง เธอก็ยิ่งเป็นกังวลและฟุ้งซ่าน เป็นไปได้หรือเปล่า ที่คนอื่นพูดให้ฟังซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าซัชชัชคิดจะทำร้ายเธอ แต่ว่า เขาจะเอาตัวรอดไปได้อย่างไรหากว่าทำสำเร็จและกำจัดเธอออกไปได้จริงๆ

หรือว่าเขาขาดสติจนไม่คำนึงถึงสิ่งนั้น แค่คิดสั้นๆ ตามประสาคนหุนหันพลันแล่นเอาแต่ใจตัวเองที่ขาดสติไร้ปัญญา.....

หญิงสาวรีบปิดความคิดร้ายๆ ทั้ง ปลอบตัวเองว่าซัชชัชคงไม่ใช่คนเลวร้ายถึงขนาดนั้น บางทีผู้ชายที่ซัชชัชต้องการให้เธอพบ อาจจะให้ภาพแปลกใหม่ที่เธอนึกไม่ถึง พาให้เรื่องร้ายกลายเป็นดีก็เป็นได้

รถหยุดตรงทางแยกที่รถคร่อมด้วยต้นไม้ โกล้ที่พีกคนเดินทางซึ่งเป็นศาลาไม้เก่าๆที่ไม่มีใครแม้สักคน ซัชชัชกางแผนที่อยู่กับตักติดต่อกับคู่มือของเขาอีกครั้งหลังจากที่ได้สอบถามระยะทางกันเป็นพักๆ

“ถึงไหนแล้ว นายป๋อง.....”

สัญญาณที่ติดขัดในช่วงหลังๆ ทำให้การติดต่อขาดหายในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ ฉัตรแก้วเกิดระแวงวูบขึ้น ว่าคนที่กำลังตามมาจะทำให้ทุกอย่างดีขึ้นหรือว่าเลวลงสำหรับเธอกันแน่

“ฉันถึงทางแยกที่จะเข้าตัวหมู่บ้านแล้ว ฉันจะรอนายตรงนี้” เสียงติดต่อขาดๆ หายๆ ชายหนุ่มโยนโทรศัพท์ที่แบตเตอรี่ใกล้จะหมดลงบนเบาะ ออกเสียงสบถอย่างซัดดอกซัดใจ

“ไอ้โทรศัพท์บ้า เกิดจะต้องมาใช้ไม่ได้เอาตอนนี้ด้วย”

“ที่นี้ที่ไหนคะ พี่ซัช ยังต้องไปอีกไกลไหม”

“ใกล้ถึงแล้ว ทางเข้าหมู่บ้านอยู่ข้างหน้านี้แหละ”

ขณะที่พี่ชายกตสวิทซ์เลื่อนกระจกลงเพื่อให้ลมพัดผ่านเข้ามาซึ่งแสดงให้เห็นว่าการรอคอยคงจะใช้เวลาไม่น้อย หญิงสาวก็ชะเง้อมองออกไปรอบๆ ริมถนนด้านหนึ่งเป็นเนินเขาเตี้ยๆ ที่รถคร่อม อีกด้านเป็นไร่ข้าวโพดที่ดูแห้งแล้งทอดตัวอยู่เบื้องหลังแนวไม้รักรักริมทางมีบ้านเล็กๆ อยู่ในระยะไกลสุดสายตา

ถนนเปลี่ยวสายนี้แม้จะพอมีรถวิ่ง แต่นานที่จะผ่านมาสักครั้ง

ท่าทางวิตกกังวลของเธอทำให้ชายหนุ่มหงุดหงิด เขาพับแผนที่โยนไปที่เบาะหลัง คิวของบุหรี่ปริไลท์เตอร์แล้วเปิดประตูกระโดดออกไปจากรถ เบื้องหลังประตูที่ถูกปิดแรง ฉัตรแก้วเห็นร่างสูงจุดบุหรี่ปริไลท์ ก่อนจะเดินกลับไปกลับมาอย่างรอคอย

เธอขยับตัวกระสับกระส่าย รู้สึกไม่วางใจพี่ชายคนนั้นขึ้นมาทุกที ถ้าเป็นชนะชน เธอคงไม่กังวลว่าจะมีอะไรอยู่ข้างหน้า

พอลู่ลำพังกับความคิดที่ฟุ้งซ่าน หญิงสาวก็เริ่มสอดสายสายตามองหาอาวุธ กระเป๋าถือใบเล็กแทบไม่มีของใช้เกินความจำเป็น เครื่องสำอางสองสามชิ้นกับกระเป๋าตังค์ใบเล็กที่ข้างในยังมีภาพถ่ายสมัยยังเยาว์ของเธอและชนะชนในวัยหนุ่มน้อยที่ฉัตรแก้วเก็บรักษาไว้นานแล้ว

หญิงสาวชะงักเมื่อพบปืนกระบอกเล็กในห่อผ้าซุกอยู่ในช่องเก็บของ เหลียวขวบมองหาเจ้าของ พอเห็นว่าซัชชัชไม่ได้สนใจจะมองมามีอันสิ้นเทาก็เอื้อมเข้าไป ซัชชัชจะโกรธหรือไม่ก็แล้วแต่ ก็ในเมื่อเขาพาเธอมาไกลเช่นนี้ก็น่าจะยอมให้เธอยึดมันไว้เพื่อความอุ่นใจบ้าง

รถคันหนึ่งวิ่งกลับไปกลับมาพาลางคนในรถก็หันมามองเธอและซัชชัชที่เงยหน้าพ้นคานบุหรี่ปริไลท์หรือไม่ระแวงระวัง ชั่วครู่ รถคันนั้นก็วกมาจอดต่อท้ายรถเธอ ซัชชัชหันไปมองขณะที่ชายสองคนเปิดประตูลงจากคนละด้าน ฉัตรแก้วเหลียวมองบ้าง ระบุว่าผู้มาใหม่รู้จักกับพี่ชายเพราะทั้งสองฝ่ายกำลังพูดคุยกันแม้ท่าทางของซัชชัชจะดูแปลกใจอยู่เป็นอันมาก ทั้งยังพยักหน้าหันมามองมาทางเธอกันอีกด้วย

ขณะที่ซัชชัชเดินตามชายคนหนึ่งไปที่รถ ชายอีกคนหนึ่ง ก็

เดินตรงมาหา... หญิงสาวเอื้อมมือกดล็อกประตู แต่ไม่เร็วพอจะกด สวิตช์เลื่อนกระจกขึ้น

“สวัสดีครับ” เป็นคำทักทายสุภาพ แต่สีหน้าและประกายตา ที่มองมาทำให้เธอรู้สึกเย็นวาบ “คุณซัชให้ผมมาขับรถคันนี้”

“เอ๊ะ ทำไม...” เธอเหลียวไปมองก็เห็นพี่ชายกำลังถกเถียง กับชายอีกคนอยู่ข้างรถกระบะ ท่าทางคล้ายมีความขัดแย้งเกิดขึ้นใน ระหว่างคนทั้งสอง

พอเธอหันกลับมา ฝ่ายนั้นก็ยื่นมือเข้ามาปลดล็อกกระจกประตู เปิดออกเสียแล้ว มือหยาบที่หนาหนักตะบับต้นแขนเธอแน่นราวคีมเหล็ก ร่างหยาบใหญ่โถมเข้าหารวดเร็วจนถึงตัวไม่ติด หญิงสาวกรีดเสียงร้อง ด้วยความตระหนก เร็วแรงที่ตีรนน้อยนิดเมื่อเทียบกับพลังของผู้รุกราน หากแล้วเธอก็นึกถึงอาวุธที่เพิ่งยึดได้ ขณะที่ถูกลากตัว จะให้ลงจากรถ เธอก็คว้ามันหันมาหลับหูหลับตาเหนียวไถ เสียงดังเปรี้ยงตามติดๆ ด้วยเสียงแผดร้องลั่นด้วยความตกใจของอีกฝ่าย

ฉัตรแก้วเองตระหนกตกใจจนทำอะไรไม่ถูกเช่นกัน รู้สึกว่ามีมือข้างที่ถือปืนซึ่งสะท้านจนชาด้วยแรงสะเทือนถูกรวบไว้ทันควัน เหวี่ยง สะบัดจนปืนกระเด็นหลุดหาย ทว่าแรงสองขาที่ถีบอย่างแรงน่าจะถูกที่ สำคัญจนทำให้ร่างสูงผงะไปข้างหลังพร้อมกับส่งเสียงร้องดังอีกครั้ง

ชั่ววูบที่เป็นอิสระ เธอส่งเสียงครวญครางขณะกระจกประตูปิด กดล็อก แล้วตะกายไปยังที่นั่งคนขับ ลั่นไปทั้งร่างเมื่อบิดกุญแจ สตาร์ทเครื่อง ร่างหยาบใหญ่กระโดดขึ้นมาเกาะประตู แต่พอรถพุ่ง กระโจนออกจากที่ ร่างนั้นก็ถูกสลัดลงไปกลิ้งกับพื้นถนนในมานุ่มที่ คลั่งกระจาย

เธอพารถพุ่งไปข้างหน้า ตัวลั่น นัยน์ตาพร่าพราย

ซัชซัยเป็นพวกนั้นหรือ... ภาพของพี่ชายขณะที่พูดกับผู้มาใหม่ ดูราวกับคนรู้จักกัน กิริยาพยักพยิตมา ทำให้เดาว่าเขาพูดกันถึงเธอ ด้วย

แต่ท่าที่แปลกใจและถกเถียงกันนั้นเล่า หญิงสาวถามตัวเองว่า หากว่าซัชซัยกำลังอยู่ในอันตราย เธอทำถูกหรือไม่ที่หนีเอาตัวรอด

“ต้องหาคนช่วยก่อน ต้องไปหาตำรวจ” เธอปาดเหงื่อและ น้ำตาด้วยมือที่สั่นเทาขณะเขม่นมองกระจกมองหลัง คนพวกนั้นจะเป็นใครก็ตาม มันจะต้องตามเธอมาอย่างแน่นอน

แต่ถ้าสายเกินไปแล้วซัชซัยเป็นอะไรไปแล้ว หญิงสาวอดวิตกกังวลไม่ได้ เธอจอดรถเข้าข้างทาง เมื่อหันไปดูด้านหลังแล้วพบถนนที่ว่างเปล่า เธอก็ก้มๆ เงยๆ มองตามชอกมูมรถเพื่อหาปิ่นที่ถูกสะบัดหล่นหายเมื่อครู่ก่อน ช่วงเวลานั้นซุลมุนจนเธอลำดับไม่ถูกว่าอะไรเป็นอะไร และเจ้าปืนกระบอกนั้นกระเด็นไปตกอยู่ที่ไหน

พอหันไปมองด้านหลัง รถที่วิ่งตรงมาเห็นแต่ไกลทำให้หญิงสาวผวาทั้งตัว หันมาจับพวงมาลัยเข้าเกียร์ แล้วเหยียบคันเร่งพารถ ทะยานออกไปข้างหน้าอีกครั้ง

เสียงเรียกของโทรศัพท์ที่สัญญาณไฟบอกให้รู้ว่าแบตเตอรี่ใกล้จะหมดเต็มที ทำให้หญิงสาวสะดุ้ง ตอบหรือไม่ตอบ เธอถามตัวเอง เขาเป็นพวกเดียวกันหรือเปล่า

ในที่สุดเธอก็ฉวยมันขึ้นมา “พี่ป๋อง...”

“คุณแก้ว... อยู่ที่ไหนกันครับ” เสียงอีกฝ่ายขาดๆ หายๆ

“พี่ป๋อง ช่วยเรียกตำรวจให้ที”

น้ำเสียงเขาตกใจ “เกิดอะไรขึ้น คุณแก้ว... ตอนนี้อยู่ที่ไหนกัน”

“พวกมันจับพี่ซัชไว้ แก้วขับรถหนีมา แบตฯ โทรศัพท์กำลังจะหมดแล้ว พี่ป๋องช่วยเรียกตำรวจให้ที”

“คุณแก้วต่อ 191 ซิ พี่จะพยายามช่วยอีกแรง แต่พี่ไม่รู้ว่า คุณแก้วอยู่ที่ไหน...”

“แก้วก็ 모르 แต่พี่ซัชบอกว่าเส้นทางที่จะเข้าหมู่บ้าน... พี่ป๋องถามทางกันตลอดน่าจะรู้ซิ...”

สัญญาณดับหายไปเฉยๆ เธอเขย่าแรงๆ กดสวิตช์เปิด

เครื่องใหม่แต่ก็ไม่ได้ผล หลังจากพยายามอีกครั้ง หญิงสาวก็โยนมันลงกับเบาะอย่างขัดเคือง รถคันนั้นแล่นตามใกล้เข้ามาทุกที เธอเหยียบคันเร่งน้ำมันอย่างไม่เคยทำมาก่อน

อยู่ๆ ถนนก็สิ้นสุดโดยมีทางแยกปรากฏขึ้นข้างหน้า หญิงสาวกรีดเสียงอุทานเมื่อพบว่าตนกำลังวิ่งเข้าไปหาแนวเนินที่มีไม้ธรรมชาติรกครึ้ม เธอเหยียบเบรคเต็มที่จะก่อนที่จะหักเลี้ยวไปทางซ้าย รถแล่นอย่างเสียหลักแล้วพุ่งออกไปจากทาง กระดอนไปจอดอย่างไม่มีระดับไว้ทิศทาง ล้อหน้าจมน้ำอยู่ในหลุมดินปนหิน

พอตั้งสติได้ มือที่สั่นเทาที่รื้อนรถบิดกุญแจติดเครื่องยนต์ เธอเร่งน้ำมัน แต่พอเครื่องติด ไม่ว่าจะพยายามอย่างไรเธอก็ไม่มีความสามารถพอจะพารถคันใหญ่ออกจากหลุมได้

ร่างเล็กๆ ลนลานเปิดประตูโหนตัวออกมา เห็นรถคันเดิมแล่นใกล้เข้ามาทุกที ถนนว่างและเปลี่ยวสายที่ตัดผ่านกำลังมีรถแล่นมา แต่ร่างเล็กๆ ที่วิ่งออกมากระโดดโลดเต้นพลาบโปกแขนขอความช่วยเหลือไม่อาจทำให้คันนั้นหยุดรับนอกจากชะลอความเร็วหันมามองก่อนจะแล่นผ่านไปอย่างไม่ไยดี

ฉัตรแก้ว ร้องออกมาด้วยความผิดหวัง เห็นมีรถคันอื่นกำลังวิ่งมาลิบๆ แต่เธอจะมีความหวังที่จะได้รับความช่วยเหลือทันเวลาหรือเปล่า เหลียวมองไปรอบๆ แล้วหญิงสาวก็ตัดสินใจวิ่งเข้าสู่พงรกรองเท้าคู่บางย่ำลงบนพื้นดินรกหญ้าไม่มีระดับ ผ่านสมุทุมพุ่มไม้รกครึ้ม

รถคันที่ตาม จอดริมถนนใกล้รถเธอ ชายสองคนเปิดประตูลงมา มีเสียงร้องสั่งกันขณะที่วิ่งเร็วๆ ไปตรวจตรา คนหนึ่งนั้นมีรอยเลือดซึมที่แขน คงจะโดนกระสุนปืนที่ลั่นเมื่อครู่ก่อน

ฉัตรแก้วไม่รอเฉย หันวิ่งไปในทิศทางตรงกันข้ามหวังเอาพุ่มพฤษและต้นไม้หน้อยใหญ่พรางตา พื้นดินสูงๆ ต่ำๆ เต็มไปด้วยหลุมหลืบ ต้นหญ้าคาสูงถึงเอว แม้ไม่ใช่หนทางสะดวกสบายสำหรับผู้หลบหนี แต่ก็ไม่ใช่ว่าอีกฝ่ายจะพบเห็นเธอได้โดยง่าย

หญิงสาวมองผ่านพุ่มพฤษจากระยะไกล รถคันนั้นจอดนิ่งซัซซ้อยู่ข้างในรถหรือเปล่า แต่หากว่าซัซซ้อยู่ในอันตรายข้างในรถคันนั้นเช่นว่าถูกมัดหรือว่าทำร้าย ใครเล่าจะกล้าจอดรถไว้ริมถนนให้เป็นเป้าสายตาของผู้คนที่ผ่านไปผ่านมาเช่นนั้น

หรือว่าพี่ชายเป็นพวกเดียวกับคนพวกนั้น...!

หญิงสาวหันกลับพาดตัวซุกซอนไปข้างหน้า ได้ยินเสียงตะโกนพูดกันสั้นๆ หลังจากนั้นก็มีบางครั้งบางคราวที่ได้ยินเสียงย้ำทำหนักๆ บนเศษใบไม้แห้งบ้าง เสียงกิ่งไม้หักบ้าง บางครั้งใกล้ตัวจนเธอต้องกลั่นใจ เหงื่อแตกท่วมตัวขณะหมอบนิ่งซุกอยู่ในที่ซ่อน

พวกเขาจะทำอย่างไรหากว่าจับเธอได้ ฆ่าเธอหรือ เพราะเงินเพียงตัวเดียวเท่านั้นหรืออย่างไร แล้วยิงศและพรธนามจะยอมให้อีกฝ่ายได้ทุกอย่างที่ต้องการไปหรือเปล่า หรือว่าเขาจะสามารถตกลงแบ่งปันกันได้เมื่อทรัพย์สินมากมายขนาดนั้นเพียงพอที่จะให้ทั้งสองฝ่ายมีชีวิตอย่างสุขสบายขึ้นมหาเศรษฐีไปจนถึงลูกหลาน

พออยู่ในอันตราย หญิงสาวก็นึกไปต่างๆ เสียงฝีเท้าที่ตั้งอยู่ตรงนั้นบ้างตรงนี้บ้างทำให้หัวใจแทบจะหยุดเต้น ได้ยินเสียงหัวพูดโทรศัพท์แว่วๆ คล้ายพวกมันกำลังเรียกกันมา

มันจะมีกันอีกสักกี่คน.....!

ร่างเล็กๆ ที่สั่นเทาค่อยๆ โผล่จากหลุมหลืบที่ซ่อน ชาอ่อนแทบจะหมดแรงพาร่างเคลื่อนไปข้างหน้า หากแล้วเธอก็แทบจะกรีดร้องออกมาเมื่อรู้สึกว่าคุณที่ทรงพลังรวบรวมเข้าไปหาร่างหนาๆ ที่ซ่อนอยู่ มือใหญ่ปิดปากไม่ให้ส่งเสียง

อาการตื่นที่เป็นไปตามสัญชาตญาณหยุดชะงักไม่ใช่เพราะแรงกดดันกระชับที่รัดแน่นขึ้น แต่เพราะเพิ่งจะรับรู้ถึงสัมผัสที่เคยคุ้น “พี่ป๋อง...!!”